

AMO.CZ

LISTOPAD 2017

BACKGROUND REPORT | XXIII | OSN | UNESCO | II

Seznam světového dědictví UNESCO

PRAŽSKÝ STUDENTSKÝ SUMMIT | WWW.STUDENTSUMMIT.CZ

1 Úvod

Není pochyb o tom, že Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu je ve světě známá především pro své působení v oblasti ochrany kulturního, přírodního a nemateriálního kulturního dědictví, které se vyznačuje svou mimořádnou hodnotou pro lidstvo.

V důsledku stále větších změn ve světové ekonomické situaci i ve společnosti vykryštalizovaly v průběhu minulého století obavy, že právě takové dědictví mimořádné hodnoty může být nejen prohlubující se globalizací ohroženo. Současně s nimi tedy vyvstala i potřeba tyto statky (a později i zvyky apod.) chránit, a to nejlépe za účasti mezinárodního společenství, aby celosvětově výjimečná hodnota takových objektů mohla být bezpečně uchována a předávána dalším generacím.¹

Následující text pojednává o výše zmíněné problematice, jejím historickém kontextu, současném stavu, ale i o praktických záležitostech a samotné praxi v oblasti ochrany světového dědictví. Zvláštní pozornost je pak věnována specifické ochraně nemateriálního kulturního dědictví.

2 Historie ochrany světového dědictví

Počátky ochrany světového dědictví lze najít již v roce 1954, kdy vznikla Úmluva na ochranu kulturních statků za ozbrojeného konfliktu, tzv. Haagská úmluva, a její první protokol pojednávající o důležitosti ochrany světového, především pak kulturního dědictví.²

Druhým významným historickým mezníkem, který upozornil na potřebu zabezpečení určitých objektů, se stal záměr na postavení Asuánské přehrady v Egyptě v 60. letech 20. století a následná reakce na mezinárodním poli, kterou tento záměr vyvolal.³ Výstavba tohoto objektu měla zamezit každoročním záplavám v okolí Nilu. Její uskutečnění by však znamenalo zaplavení údolí, kde se nacházel historicky významný chrámový komplex Abú Simbel. Na naléhání vlád Egypta a Súdánu zahájilo UNESCO záchrannou kampaň, která nakonec vyústila v kompromis – stavba přehrady byla zrealizována a chrám byl za účasti mezinárodního týmu archeologů a dalších specialistů rozebrán a přemístěn o zhruba 65 metrů výše na uměle vytvořenou vyvýšeninu.⁴ Celá akce stála zhruba 80 milionů amerických dolarů, přičemž polovinu částky uhradila egyptská vláda a druhou samotné UNESCO za přispění více než 50 dalších států.⁵

Solidarita a nelhostejnost ke společnému světovému dědictví vyústila ve spolupráci UNESCO s ICOMOS⁶, která vedla k přípravě mezinárodní úmluvy s cílem chránit kulturní dědictví. V roce 1965 se na Generální konferenci UNESCO ve Washingtonu projednávala i ochrana přírodního světového dědictví společně s ideou vytvoření „Nadace světového dědictví“. Samotná Úmluva o ochraně kulturního a přírodního dědictví byla představena na 17. zasedání Generální konference UNESCO roku 1972 a v platnost vstoupila roku 1975.⁷

V roce 2001 se k Úmluvě o ochraně kulturního a přírodního dědictví přidala ještě Úmluva o ochraně kulturního dědictví pod vodou, jež vešla v platnost roku 2009. Roku 2003 byla podepsána Úmluva o zachování nemateriálního kulturního dědictví a v platnost vešla roku 2006.⁸

3 Světové dědictví

Na základě výše zmíněných úmluv rozlišujeme celkem čtyři druhy světového dědictví – kulturní, přírodní, podvodní a nemateriální.⁹ Podvodní kulturní dědictví zahrnuje všechny pozůstatky lidské existence mající kulturní, historický či archeologický charakter, které jsou částečně nebo úplně pod vodou, periodicky nebo kontinuálně po dobu minimálně 100 let. Typickým příkladem je vrak lodi Titanic.¹⁰ Kulturnímu, přírodnímu a nemateriálnímu dědictví se blíže věnují následující podkapitoly.

3.1 Kulturní a přírodní dědictví

Kulturní a přírodní dědictví označuje všechny hmotné statky, které jsou nějakým způsobem jedinečné a vyobrazují unikátnost lidské tvorby či přírodních jevů. Význam světového dědictví tedy nespočívá pouze v ochraně jednotlivých památek, ale především v myšlence uchování jakéhosi společného celosvětového odkazu, který, v přeneseném slova smyslu, náleží každému stejným právem a na jehož ochraně se mezinárodní komunita podílí stejným dílem.¹¹

3.1.1. SEZNAM SVĚTOVÉHO DĚDICTVÍ

Na základě Úmluvy o ochraně světového dědictví z roku 1972 byl Seznam světového dědictví (dále jen Seznam) vytvořen souběžně s Úmluvou, tedy roku 1972.

O zápisu nominovaných statků rozhoduje Výbor světového dědictví (celým názvem Mezivládní výbor pro ochranu kulturního a přírodního dědictví výjimečné světové hodnoty, dále jen Výbor). Tento výbor založil, aktualizuje a publikuje Seznam světového dědictví a dohlíží na stav památek. Se Seznamem také úzce souvisí další dva poradní výbory: Mezinárodní rada pro památkovou péči (ICOMOS) a Mezinárodní svaz pro ochranu přírody a přírodních zdrojů (IUCN), jejichž posudky hrají značnou roli při samotném zápisu statků.

Zapsáním statků na Seznam světového dědictví nezíská daný objekt pouze celosvětovou prestiž, ale také řadu vysoce kvalifikovaných odborníků poskytnutých Výborem, kteří se mohou podílet například na administrativě či údržbě památky, a v neposlední řadě také finanční prostředky z Fondu pro světové dědictví.¹²

3.1.2. PODMÍNKY ZÁPISU KULTURNÍ ČI PŘÍRODNÍ PAMÁTKY NA SEZNAM SVĚTOVÉHO DĚDICTVÍ UNESCO

Aby statek mohl být zapsán na Seznam světového dědictví, musí ve své nominační dokumentaci prokázat, obhájit a zdůvodnit svou autentičnost, integritu, jedinečnost a mimořádnou univerzální hodnotu.

Podmínka integrity označuje celkové vyznění a charakter navrhovaného objektu¹³ a také to, do jaké míry nominovaný statek obsahuje všechny prvky nezbytné k vyjádření výjimečné světové hodnoty. Taktéž označuje, zda je statek dostatečně rozsáhlý na to, aby umožnil učinit si komplexní představu o znacích typických pro danou kulturní či přírodní oblast¹⁴ Určující je i fakt, do jaké míry statek podlehl negativním vlivům spojeným s vývojem nebo nedostatečnou údržbou.

Nominované památky musejí splňovat i podmínku autentičnosti. Měly by být zachovány ve stavu, který co nejvíce připomíná stav původní, ať už z hlediska funkce, stavebního materiálu nebo vzhledu. Na tuto podmínku se bere ohled obzvlášť při různých rekonstrukcích a opravách a má zajistit, aby změny na daném objektu byly provedeny co nejcitlivěji s ohledem na autenticitu.¹⁵

Další nutnou podmínkou pro zapsání na Seznam je kritérium integrity. Jedná se o posouzení celkového vyznění a charakteru přírodního nebo kulturního dědictví. Pokud se tedy zabýváme integritou, musíme zjistit, do jaké míry statek vlastní všechny prvky nezbytné pro vyjádření výjimečné světové hodnoty. Určující je i fakt, zda je dostatečně rozsáhlý na to, aby umožnil učinit si úplnou představu o charakteristických znacích a procesech, které byly typické pro určitou kulturní

oblast, kterou reprezentuje, a také do jaké míry podlehl negativním vlivům spojeným s vývojem nebo nedostatečnou údržbou.

Mimořádná univerzální hodnota udává, že mimořádný kulturní a/nebo přírodní význam daného statku se dotýká lidstva jako takového a daný statek je cenný pro současné i pro budoucí generace lidstva jako celku.¹⁶ Nominovaný objekt musí prokázat, že jeho hodnota je světově výjimečná, přínosná a nezpochybnitelná.¹⁷

V praxi se jako souhrnné měřítko pro vyjádření a posouzení mimořádné univerzální hodnoty užívá celkem deset kritérií, přičemž prvních šest (i.-vi.) souvisí s památkami kulturními, poslední čtyři (vii.-x.) se uplatňují při zápisu památek přírodních. Navrhované statky musí splňovat alespoň jeden z těchto bodů.¹⁸

3.2 Nehmotné kulturní dědictví

Nehmotné kulturní dědictví lze definovat jako zkušenosti, znázornění, vyjádření, znalosti, dovednosti, jakož i nástroje, předměty, artefakty a kulturní prostory s nimi související, které společnosti, skupiny a v některých případech též jednotlivci považují za součást svého kulturního dědictví.¹⁹

Avšak význam nehmotného kulturního dědictví nespočívá pouze v samotném kulturním projevu, ale přesahuje až do abstraktnější roviny, kdy je nehmotné dědictví bráno spíše jako bohatství znalostí a dovedností, které jsou přenášeny z jedné generace na druhou. Sociální a ekonomická hodnota tohoto přenosu znalostí je důležitá pro menšinové skupiny i pro běžné sociální skupiny v rámci státu. Své místo, opodstatnění a důležitost by mělo nehmotné dědictví nalézt stejnou měrou ve všech státech světa, včetně těch vyspělých.²⁰

Pod pojmem nehmotné kulturní dědictví si představujeme nejen zděděné tradice z minulosti, ale také současné venkovské a městské obyčeje, v nichž se angažují různé kulturní skupiny. V praxi samotné se pro přehlednost nehmotné kulturní dědictví dělí do čtyř hlavních skupin:

- **Ústní tradice a vyjádření, včetně jazyka jakožto prostředku nemateriálního kulturního dědictví**

Doména ústních tradic a výrazů zahrnuje obrovské množství mluvených forem, včetně přísloví, hádanek, příběhů, dětských rýmů, legend, mýtů, epických písní a básní, kouzel, modliteb, popěvek a písní, dramatických představení a dalších orálních projevů. Ústní tradice a výrazy se používají k předávání znalostí, kulturních a společenských hodnot a historie. Hrají zásadní úlohu při zachování živých kultur.²¹

- **Interpretační umění**

Interpretační umění zahrnuje vokální a instrumentální hudbu, nejrozličnější druhy tance, divadelní umění včetně pantomimy, opery, operety a muzikálu. Mimo četné kulturní projevy, které odrážejí lidskou tvořivost a které se do jisté míry nacházejí i v mnoha dalších oblastech nehmotného kulturního dědictví, zahrnuje také společenské zvyklosti, obřady a slavnostní události.²²

- **Vědomosti a zkušenosti týkající se přírody a vesmíru**

Do této kategorie nemateriálního kulturního dědictví řadíme praktiky týkající se přírody a vesmíru zahrnující znalosti, know-how, dovednosti, praktiky a reprezentace vyvinuté komunitami interakcí s přírodním prostředím. Tyto způsoby myšlení o vesmíru jsou vyjádřeny jazykem, ústními tradicemi, pocity připoutanosti k místu, vzpomínkami a duchovností. Mimoto silně ovlivňují hodnoty a přesvědčení a jsou základem mnoha společenských postupů a kulturních tradic. Na druhé straně jsou formovány přírodním prostředím a širším světem komunity. Tato oblast zahrnuje například tradiční ekologické povědomí, domorodé znalosti, znalosti místní fauny a flóry, tradiční léčebné systémy, rituály, víry, iniciační obřady, kosmologii, šamanismus, rituály, společenské organizace a festivaly.²³

▪ **Dovednosti spojené s tradičními řemesly**

Tradiční řemeslo je možná nejzachovalejším projevem nehmotného kulturního dědictví. Úmluva z roku 2003 se však týká především dovedností a znalostí vztahujících se k řemeslům spíše než k samotným řemeslným výrobkům. Proto není snaha soustředována na zachování výrobků jako takových, ale mnohem více na povzbuzování řemeslníků k tomu, aby pokračovali v řemeslné produkci a předávali své dovednosti a znalosti ostatním, zejména v rámci svých vlastních komunit. Příklady řemeslného zpracování jsou například hračky, oděvy, šperky, kostýmy a rekvizity pro nejrůznější druhy umění.²⁴

3.2.1. REPREZENTATIVNÍ SEZNAM NEMATERIÁLNÍHO KULTURNÍHO DĚDICTVÍ LIDSTVA

Úmluva z roku 2003 rozlišuje v rámci nehmotného kulturního dědictví, podobně jako je tomu i u materiálního, Reprezentativní seznam nemateriálního kulturního dědictví lidstva a Seznam nemateriálního kulturního dědictví vyžadujícího naléhavou ochranu. Tyto seznamy se liší jak povahou zapsaných položek, tak i samotným procesem zápisu.

Seznam nemateriálního kulturního dědictví vyžadujícího naléhavou ochranu, jak napovídá název, se skládá z prvků nehmotného dědictví, které vyžadují naléhavá opatření, aby zůstaly zachovány. Zápisem na tento seznam se může docílit např. mobilizace mezinárodní spolupráce a pomoci pro zúčastněné strany a tím zahájit příslušná ochranná opatření. Tento seznam je sepisován a aktualizován Výborem samotným.²⁵

Naopak proces zápisu nehmotné kulturní památky na Reprezentativní seznam nemateriálního kulturního dědictví lidstva je značně složitější a vyžaduje mnohem větší zapojení smluvních států. Zabere celkem dva roky a skládá se ze tří fází:

- Příprava a podání nominační dokumentace. Pokud soubor nesplňuje všechny náležitosti, je předkladatel v rámci této fáze vyzván k jejich doplnění.
- Zhodnocení (evaluation), na jehož konci probíhá i konzultace se smluvními státy.
- Posouzení (examination), kdy se schází Výbor, aby posoudil všechny obdržené nominace a rozhodnul, zda zapsat nominované kulturní praktiky a projevy nehmotného kulturního dědictví na Seznam.²⁶

3.2.2. PODMÍNKY ZÁPISU NA REPREZENTATIVNÍ SEZNAM NEHMOTNÉHO KULTURNÍHO DĚDICTVÍ

V nominační dokumentaci předložené smluvním státem je nutné prokázat, že statek navržený k zápisu na Reprezentativní seznam nemateriálního kulturního dědictví splňuje všechna následující kritéria:

- R.1 Statek představuje nehmotné kulturní dědictví, jak je definováno v článku 2 Úmluvy.
- R.2 Zápis statku přispěje k zajištění viditelnosti a povědomí o významu nehmotného kulturního dědictví a podpoří dialog, což bude odrážet kulturní rozmanitost na celém světě a svědčit o lidské tvořivosti.
- R.3 Jsou zpracována ochranná opatření, která chrání a podporují prvek.
- R.4 Statek byl nominován za co nejširší účasti komunity, skupiny nebo, pokud je to relevantní, dotčených osob a jejich předchozího svobodného a informovaného souhlasu.
- R.5 Statek je obsažen v soupisu nehmotného kulturního dědictví předkládajícího státu, jak je definováno v článku 11 a článku 12 Úmluvy.²⁷

4 Závěr

Tendence ochraňovat světové dědictví se v průběhu minulého století vyvíjela plynule a postupně až do podoby Seznamu světového dědictví tak, jak jej známe dnes. Celá instituce však neslouží pouze k ochraně jako takové, ale je to i cenný nástroj, který upozorňuje na celosvětový význam určitých statků, sjednocuje a vzájemně představuje jednotlivé kulturní projevy a dědictví, jež jsou hodna zachování příštím generacím.

Tento projekt je jedním z nejrozsáhlejších na světě vůbec, jelikož je do něj zapojena drtivá většina států, což jen dokazuje jeho výjimečnost a důležitost na mezinárodní scéně.

Seznam doporučených zdrojů

- **Světové dědictví v kostce:** (<http://whc.unesco.org/>)
- **Indikativní seznam** aneb Zde leží další budoucnost Seznamu světového dědictví: (<http://whc.unesco.org/en/tentativelists/>)
- **Seznam nominovaných památek** nemateriálního kulturního dědictví: (<https://ich.unesco.org/en/files-2018-under-process-00913>)
- **Informace Národního památkového ústavu** o spolupráci České republiky s UNESCO: (<http://www.npu.cz/pro-odborniky/pamatky-a-pamatkovapece/zakony-mezinarodnidokumenty/mezinarodni-dokumenty/unesco/>)

1 UNESCO. Convention Concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage [online]. UNESCO.org [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: <http://whc.unesco.org/archive/conventionen.pdf>

2 KUCOVÁ, Věra. Světové kulturní a přírodní dědictví UNESCO [online]. Praha, Národní památkový ústav – ústřední pracoviště, 2009. ISBN 978-80-87104-52-1. Dostupné z: <https://www.npu.cz/portal/npu-a-pamatkova-pece/pamatky-a-pamatkova-pece/pravni-predpisy-amezinarodni-dokumenty/unesco-praha-2009.pdf>

3 UNESCO World Heritage Centre. World Heritage Information Kit [online]. Paříž, 2008 [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: <http://whc.unesco.org/en/activities/567/>

4 KAMIL, Jill. Aswan and Abu Simbel History and Guide [online]. Káhira, The American University in Cairo Press, 1993, str. 131-132. ISBN 977-424-314-5. Dostupné z:

https://books.google.cz/books?id=nZGrBnInneIC&pg=PA130&lpg=PA130&dq=abu+simbel&source=bl&ots=nAkpN_sxjT&sig=R_2rDkFX_pbtwI2W8trDKITYs5o&hl=cs&sa=X&ved=oahUKEwj1uLfW_fTNAhWGmBoKHROwDyQ4ChDoAQg_MAU#v=onepage&q=abu%20simbel&f=false

5 MARK, Joshua J. Abu Simbel [online]. Publikováno 6. 1. 2013 [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: http://www.ancient.eu/Abu_Simbel/

6 Mezinárodní rada pro památky a sídla (International Council on Monuments and Sites, zkráceně ICOMOS) je mezinárodní organizace, jež se zabývá ochranou kulturního dědictví. Jedná se o jeden ze dvou hlavních poradních orgánů Výboru při zápisu statků na Seznam světového dědictví (viz dále).

7 BATISSE, Michael; BOLLA, Gerard. The invention of „World Heritage“ [online]. Paříž, AFUS, 2005, str. 15–25. Dostupné z:

<https://www.google.cz/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=oah>

- UKEwi5sJ_-
8obOAhXB1BoKHYfCBYQQFggdMAA&url=http%3A%2F%2Fwhc.unesco.org%2Fdocument%2F138563&usg=AFQjCNG7eX6mJAA_ohXoyIz4waDIVrSNew&sig2=Hoy5blrzXnhNFjTiKT-lnQ
- 8 KUČOVÁ, Věra. Světové kulturní a přírodní dědictví UNESCO [online]. Praha, Národní památkový ústav – ústřední pracoviště, 2009. ISBN 978-80-87104-52-1. Dostupné z: <https://www.npu.cz/portal/npu-a-pamatkova-pece/pamatky-a-pamatkova-pece/pravni-predpisy-amezinarnodni-dokumenty/unesco-praha-2009.pdf>
- 9 Protecting Our Heritage and Fostering Creativity [online]. Unesco.org [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: <http://en.unesco.org/themes/protecting-our-heritage-and-fostering-creativity>
- 10 UNESCO – Section of Museums and Cultural Objects. The UNESCO Convention on the Protection of the Underwater Cultural Heritage [online]. Paříž. Dostupné z: http://www.unesco.org/culture/underwater/infokit_en/
- 11 UNESCO. Convention Concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage [online]. UNESCO.org [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: <http://whc.unesco.org/archive/conventionen.pdf>
- 12 International Fund for the Promotion of Culture [online]. UNESCO.org [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: <http://en.unesco.org/ifpc/>
- 13 VLČKOVÁ, Jitka; KUČOVÁ, Věra; BENEŠ, Michal. Metodické principy přípravy nominací k zápisu na Seznam světového dědictví UNESCO a zásady uchování hodnot těchto statků [online]. Praha, Národní památkový ústav – ústřední pracoviště, 2011. ISBN 978-80-87104-84-2. Dostupné z: <https://www.npu.cz/publikace/metodicke-principy-pripravy-nominaci-k-zapisu-na-seznamsvetoveho-dedictvi-unesco.pdf>
- 14 UNESCO. The Operational Guidelines for the Implementation of the World Heritage Convention. Paříž, 2013. Dostupné také z: <http://whc.unesco.org/en/guidelines15>
- 15 HEŘMANOVÁ, Eva. Autenticita. 2012. Dostupné také z: <http://artslexikon.cz/index.php/Autenticita>
- 16 KUČOVÁ, Věra. Světové kulturní a přírodní dědictví UNESCO [online]. Praha, Národní památkový ústav – ústřední pracoviště, 2009. ISBN 978-80-87104-52-1. Dostupné z: <https://www.npu.cz/portal/npu-a-pamatkova-pece/pamatky-a-pamatkova-pece/pravni-predpisy-amezinarnodni-dokumenty/unesco-praha-2009.pdf>
- 17 VLČKOVÁ, Jitka; KUČOVÁ, Věra; BENEŠ, Michal. Metodické principy přípravy nominací k zápisu na Seznam světového dědictví UNESCO a zásady uchování hodnot těchto statků [online]. Praha, Národní památkový ústav – ústřední pracoviště, 2011, str. 11. ISBN 978-80-87104-84-2. Dostupné z: <https://www.npu.cz/publikace/metodicke-principy-pripravy-nominaci-k-zapisu-na-seznamsvetoveho-dedictvi-unesco.pdf>
- 18 UNESCO. The Operational Guidelines for the Implementation of the World Heritage Convention. Paříž, 2013. Dostupné také z: <http://whc.unesco.org/en/guidelines>
- 19 UNESCO. Úmluva o zachování nemateriálního kulturního dědictví. Paříž, 2003. Dostupné také z: <https://ich.unesco.org/doc/src/00009-CS-PDF.pdf>
- 20 UNESCO. What is Intangible cultural heritage? [online]. [cit. 8. 9. 2017]. Dostupné z: <https://ich.unesco.org/en/what-is-intangible-heritage-0000321Ibid/>
- 21 Ibidem/ Tamtéž - citujete znovu stejný zdroj jako v předchozí poznámce
- 22 UNESCO. Performing arts (such as traditional music, dance and theatre), [online]. [cit. 8. 9. 2017]. Dostupné z: <https://ich.unesco.org/en/performing-arts-00054>
- 23 UNESCO. Knowledge and practices concerning nature and the universe, [online]. [cit. 8. 9. 2017]. Dostupné z: <https://ich.unesco.org/en/knowledge-concerning-nature-00056>

-
- 24 UNESCO. Traditional craftsmanship, [online]. [cit. 8. 9. 2017]. Dostupné z: <https://ich.unesco.org/en/traditional-craftsmanship-00057>
- 25 UNESCO. Úmluva o zachování nemateriálního kulturního dědictví. Paříž, 2003. Dostupné také z: <https://ich.unesco.org/doc/src/00009-CS-PDF.pdf>
- 26 Procedure of inscription of elements on the Lists and of selection of Best Safeguarding Practices. UNESCO [online]. [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: <https://ich.unesco.org/en/procedure-of-inscription-00809>
- 27 Criteria and timetable of inscription on the Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity. UNESCO culture sector - Intangible Heritage [online]. [cit. 12. 7. 2017]. Dostupné z: <http://www.unesco.org/culture/ich/index.php?lg=en&pg=173#criteria-for-inscription-on-the-representative-list>

Pražský studentský summit

Pražský studentský summit je unikátní vzdělávací projekt existující od roku 1995. Každoročně vzdělává přes 300 studentů středních i vysokých škol o současných globálních tématech, a to především prostřednictvím simulace jednání čtyř klíčových mezinárodních organizací – OSN, NATO, EU a OBSE.

 www.studentsummit.cz	 www.facebook.com/studentsummit
 summit@amo.cz	 www.twitter.com/studentsummit
 www.instagram.com/praguestudentsummit	 www.youtube.com/studentsummitcz

Asociace pro mezinárodní otázky (AMO)

AMO je nevládní nezisková organizace založená v roce 1997 za účelem výzkumu a vzdělávání v oblasti mezinárodních vztahů. Tento přední český zahraničně politický think-tank není spjat s žádnou politickou stranou ani ideologií. Svou činností podporuje aktivní přístup k zahraniční politice, poskytuje nestrannou analýzu mezinárodního dění a otevírá prostor k fundované diskusi.

 +420 224 813 460	 www.facebook.com/AMO.cz
 www.amo.cz	 www.twitter.com/amo_cz
 info@amo.cz	 www.linkedin.com/company/amocz
 Žitná 608/27, 110 00 Praha 1	 www.youtube.com/AMOCz

Anna Cerhová a Petra Hubatková

Autorky jsou spolupracovnicemi Asociace pro mezinárodní otázky a členkami přípravného týmu Pražského studentského summitu.

Background report je materiál pro žáky středních škol účastnících se Pražského studentského summitu. Všichni partneři projektu jsou uvedeni [zde](#).

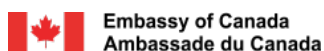
Generální partner
Pražského studentského summitu

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

TOP
partneři

Partneři

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

RESPEKT

Mediální
partneři

Za
podpory